

CRNI ANĐEO

DŽON KONOLI

Preveo
Zoran Ilić

Laguna

Naslov originala

John Connolly

THE BLACK ANGEL

Copyright © 2005 by John Connolly

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

za Sju Flečer, uz zahvalnost i s ljubavlju.

Duboko zahvaljujem na dovoli da citiram sledeća, autorskim pravom zaštićena dela:

Pinetop Seven: stihovi iz pesme „Ponos Tenesija“ (tekst: Daren Ričard), sa albuma *Pinetop Seven* (Self-Help Truckstop Records, 1997), © Daren Ričard, objavljeno uz dozvolu Darren Richard and Truckstop Audio Recording Company. www.pinetopseven.com

I

*Poreklo zla ne može spoznati niko
Ko nije shvatio istinu o
Takozvanom Đavolu i njegovim anđelima.*

Origen (186–255. n. e.)

PROLOG

Anđeli buntovnici su pali, ovenčani vatrenim oreolom.

I dok su propadali kroz prazan prostor, bili su unesrećeni onako kako to bivaju unesrećeni oslepeći ljudi, jer kao što je tama užasnija onima koji su znali za svetlost, tako odsustvo milosti jače osećaju oni koji su nekada obitavali u njenoj vrelini. Anđeli su vrištali u agoniji i njihovo sagorevanje prvi put je unelo svetlost u tamu. Oni najjadniji šćućurili su se u dubinama i tamo su stvorili svoj vlastiti svet u kome će obitavati.

Kada je poslednji anđeo pao, pogledao je u nebo i ugledao sve ono čega će zauvek biti lišen. Prizor mu je bio toliko užasan da mu je opekao oči. I tako je, dok su se nebesa zatvarala nad njim, posmatrao kako božji lik nestaje iza sivih oblaka i lepota te slike zauvek mu se urezala u pamćenje, u čulo vida, kao i tuga. Bio je osuđen da zauvek luta kao izgnanik, koga će izbegavati i vlastita sorta, jer šta ima bolnije za njih nego da svaki put kada ga pogledaju u oči vide duha Boga kako treperi u crnilu njegovih zenica.

I toliko je bio usamljen da se pokidao na dva dela, ne bi li imao društvo u svom dugom izgnanstvu, pa su ta dva dela istog bića lutala zemljom koja se još stvarala. S vremenom, pridružila im se skupina drugih koji su se umorili od skrivanja u tom turobnom kraljevstvu što su sami stvorili. Na kraju krajeva, šta je pakao no večito odsustvo Boga? Bivstvovati u paklu znači zauvek biti lišen

nade, spasenja, ljubavi. Za one koji su napušteni, pakao nema geografiju.

Međutim, ti anđeli su se na kraju umorili od lutanja opustošenim svetom u kome nisu mogli dati oduška svom besu i očaju. Pronašli su jedno duboko, mračno mesto za počinak i tamo su se sklonili i čekali.

Posle dosta godina, iskopana su rudna okna, tuneli osvetljeni, a najdublja i najveća od tih iskopina nalazila se u češkim rudnicima srebra, u Kutna Hori, i zvala se Kank.

I pričalo se da su baklje u rukama rudara, kada se došlo do najveće dubine, zatreperile kao da je dunuo povetarac tamo gde povetarca nema i začulo se veliko uzdisanje, kao da dopire od duša oslobođenih iz ropstva. Osetio se smrad paljevine i tuneli su se srušili. Podigla se oluja od prašine i blata, pronela kroz rudnik, ugušivši i oslepevši sve na svom putu. Oni koji su preživeli, pričali su o glasovima iz ponora i klepetu krila usred prašnjavih oblaka. Oluja je stigla do glavnog okna i izbila na površinu ka noćnom nebu, a ljudi koji su je videli primetili su crvenilo u središtu, kao da je sva bila u plamenu.

I anđeli buntovnici uzeli su ljudsko obličje i počeli da stvaraju nevidljivo carstvo kojim će gospodariti krišom i uz pomoć korumpiranih. Predvodili su ih blizanci demoni, najistaknutiji među njima, Crni anđeli. Prvi, po imenu Ašmael, potpuno se predao žestini bitke i u uši ambicioznih vladara šaputao je prazna obećanja o slavi. Drugi, po imenu Imael, vodio je vlastiti rat protiv crkve i njenih vođa, zemaljskih predstavnika Svevišnjeg, onoga koji mu je prognao brata. Žario je i palio, pustošio manastire i uništavao kapele. I jedan i drugi blizanac nosili su božji beleg, u obliku bele čestice u oku, Ašmael u desnom, a Imael u levom.

Međutim, u toj svojoj oholosti i gnevu, Imael je dozvolio sebi da na trenutak bude viđen u svom pravom, ranjivom obliku. Suočio se sa jednim cistercitskim monahom po imenu Edrik iz manastira Sedlec i borili su se nad bačvama istopljenog srebra u velikoj livnici. Na kraju, Imael je bio savladan, uhvaćen u trenutku preobražavanja iz ljudskog oblika u Drugi, i pao je u vrelu rudu. Edrik je naredio

da se metal lagano ohladi i Imael je ostao zarobljen u srebru, bez snage da se oslobodi iz ove tamnice, najčistije od svih.

A Ašmael je osetio njegov bol i krenuo u potragu da ga oslobodi, ali su ovoga monasi dobro sakrili i držali daleko od onih koji su hteli da ga puste iz okova. Ipak, Ašmael nikada nije prestao da traži svog brata i s vremenom su mu se u toj potrazi pridružili oni poput njega i ljudi podmićeni njegovim obećanjima. Obeležili su sebe da bi mogli da se međusobno prepoznaju i njihov beleg je bila čaklja, račvasta kuka, jer po predanju, to je bilo prvo oružje palih anđela.

I nazvali su sebe „Vernicima“.

1

Zena je pažljivo iskoračila iz autobusa grejhaund, držeći se desnom rukom čvrsto za šipku dok je lagano silazila. Sa usana je ispustila uzdah olakšanja čim su joj obe noge dotakle tlo, olakšanja koje je uvek osećala kada bi uspešno savladala jednostavni zadatak. Nije bila stara – jedva da je zašla u pedesete – ali je izgledala daleko starije, a tako se i osećala. Pretrpela je dosta toga i nakupljena tuga dodavala joj je godine. Kosa joj je bila srebrnkastoseda jer je odavno prestala da jednom mesečno odlazi kod frizera da promeni boju. Iz uglova očiju pružale su joj se vodoravne bore, nalik na zaceljene rane, koje su se oslikavale u sličnim borama na njenom čelu. Znala je kako ih je zaradila, pošto je povremeno hvatala sebe kako se trza kao da je nešto boli dok bi se ogledala u ogledalu ili kad bi videla svoj odraz u izlogu neke prodavnice, i dubina tih bora povećavala se sa preobražajem njenog izraza. Uvek su iste misli i iste uspomene bile uzrok te promene, i uvek se sećala istih lica: dečaka, sada muškarca; njene kćeri, onakve kakva je nekada bila i kakva bi sada mogla biti; i onoga ko joj je napravio tu devojčicu, njegovog lica ponekad iskrivljenog, kakvo je bilo u trenutku začeca njene kćeri, a u drugim prilikama iskidano i uništeno, kakvo je bilo pre no što su mu zatvorili poklopac kovčega, izbrisavši njegovo poslednje fizičko prisustvo na ovom svetu.

Davno je shvatila da jednu ženu ništa neće naterati da brže ostari od problematičnog deteta. Poslednjih godina, postala je podložna onim nezgodama što muče žene dve ili tri decenije starije od nje i trebalo joj je više vremena da se oporavi od njih nego što je to nekada bio slučaj. Morala je da se čuva sitnica: neočekivanih ivičnjaka, zanemarenih naprslina na trotoaru, iznenadnih trzanja autobusa kad bi ustajala sa sedišta, zaboravljene vode prosute po kuhinjskom podu. Plašila se tih stvari više no što se plašila mladića koji su se skupljali na parkingu ispred samoposluže u blizini nje-ne kuće i vrebali one ranjive, one koje su smatrali lakim plenom. Znala je da ona nikada neće biti jedna od njihovih žrtava, pošto su se nje više plašili nego policije, ili svojih još opasnijih vršnjaka, pošto su znali za čoveka koji se nalazio u senci njenog života. Malim delom sebe mrzela je činjenicu što su je se plašili, a isto toliko je i uživala u zaštiti koju je ona donosila. Njena zaštita bila je skupo plaćena, verovala je – gubitkom duše.

Molila se za njega, ponekad. Dok su ostali naricali „Aleluja“ svešteniku, udarajući se u prsa i tresući glavama, ona je ćutala, brade prislone na grudi, i lagano se molila. U prošlosti, pre mnogo godina, molila bi se Gospodu da se njen nećak vrati pod Njegove skute i prihvati spasenje tako što će se odreći nasilništva. Sada više nije žudela za čudima. Umesto toga, kada bi mislila na njega, preklinjala je Boga da, kada ova izgubljena ovca napokon stane pred Njega na sudnji dan, On bude milostiv i oprosti mu prestupe; da će On dobro pogledati život koji je taj čovek proživio i pronaći u njemu ona mala dela pristojnosti koja bi Njemu mogla omogućiti da pruži pomoć ovom grešniku.

Međutim, možda ima života koji se nikada ne mogu iskupiti i grehova toliko užasnih da su izvan granica oprostaja. Sveštenik je rekao da Gospod svima prašta, ali samo ako grešnik zaista prizna svoje mane i potraži drugi put. Ako je to istina, onda se plašila da su njene molitve beskorisne i da je on proklet zauvek.

Pokazala je kartu čoveku koji je istovarivao prtljag iz autobusa. Bio je nabusit i neprijateljski raspoložen prema njoj, ali je izgleda bio takav i prema drugima. Neki mladići i devojke motali su se oko, pod svetlom koje je padalo sa zadnjeg dela autobusa. Ličili

su na divlje životinje uplašene od vatre, a opet gladne onih koji su se nalazili unutar kruga njene toplote. Tašne pripijene uz grudi, uhvatila je svoj kofer za ručicu i odgurala ga do pokretnih stepenica. Posmatrala je one oko sebe, sećajući se upozorenja svojih komšija kod kuće.

Ne prihvataj nikakve ponude za pomoć. Ne pričaj ni sa kim ko izgleda kao da samo hoće da pomogne gospođi povodom torbe, bez obzira kako dobro bio odeven ili kako mu je glas umiljat...

Međutim, niko joj nije ponudio pomoć i izašla je bez problema na užurbane ulice ovog nepoznatog grada, njoj stranog kao što bi Kairo ili Rim mogli biti, prljavog, prepunog ljudi, grada koji ne prašta. Tokom telefonskog razgovora sa čovekom iz hotela, naškrabala je adresu na parčetu papira, zajedno sa uputstvima kako da tamo stigne. U njegovom glasu bilo je nestrpljenja, pošto je bio primoran da ponovi adresu i naziv hotela, njoj skoro nerazumljiv jer ga je izgovorio nejasnim, doseljeničkim naglaskom.

Išla je ulicama vukući torbu. Pažljivo je gledala brojeve na raskrsnicama, pokušavajući da što je moguće manje skreće, sve dok nije stigla do velike policijske zgrade. Tamo je čekala sat vremena, sve dok jedan policajac nije došao s njom da razgovara. Imao je pred sobom tanku fasciklu, ali ona nije mogla da mu kaže ništa više od onoga što mu je već rekla preko telefona, a on joj je samo rekao da se oni trude koliko mogu. Ipak, popunila je još neke formulare u nadi da će ih neki mali detalj kojeg se seti možda dovesti do njene kćeri, a onda je izašla i na ulici uhvatila taksi. Pružila je papirić sa adresom hotela kroz malu rupu na pregradi od pleksiglasa. Pitala je vozača koliko će je koštati vožnja do tamo, a on je slegnuo ramenima. Bio je Azijat i izgledalo je da mu nije bilo drago kada je video naškrabanu adresu.

„Saobraćaj. Ko zna?“

Mahnulo je rukom ka reci automobila, kamiona i autobusa koja se sporo kretala. Sirene su bile bučne a vozači su besno vikali jedni na druge. Sve to nestrpljenje i frustracije kao da su zasenjivali previsoke zgrade, nesrazmerne u odnosu na one koji je trebalo da

žive i rade u njima i izvan njih. Nije mogla da razume kako iko može izabrati da ostane na ovakvom mestu.

„Dvadeset, možda“, reče taksista.

Nadala se da će biti manje od dvadeset. Dvadeset dolara je dosta, a nije znala koliko će morati da ostane ovde. Rezervisala je hotelsku sobu na tri dana i imala je dovoljno novca da pokrije još tri dana posle toga, pod uslovom da se hrani jeftino i uspe da savlada komplikovanost metroa. Čitala je o njemu, ali ga nikada nije videla uživo i nije imala pojma kako funkcioniše. Znala je samo da joj se nije dopadala pomisao da silazi pod zemlju, u tamu, ali nije mogla sebi priuštiti da sve vreme ide taksijem. Autobusi bi možda bili bolje rešenje. Bar su na površini, iako je izgledalo da se dosta sporo kreću po ovom gradu.

Mogao bi da joj ponudi novac, naravno, čim ga bude pronašla, ali će odbiti svaku takvu ponudu, kao što je uvek odbijala, pažljivo vraćajući čekove, koje joj je slao, na jedinu njegovu kontakt adresu koju je imala. Njegov novac je bio pogan, kao što je i on bio pogan, ali joj je sada njegova pomoć bila potrebna: ne njegov novac, već njegovo znanje. Njenoj kćeri se desilo nešto užasno, u to je bila sigurna, čak iako nije mogla da objasni kako je to znala.

Alis, oh Alis, zašto si morala da dođeš na ovakvo mesto?

I njena majka je nekada tim darom bila blagoslovena, ili prokleta. Znala je kada neko pati i umela je da oseti kada je neko zlo snalazilo nekoga ko joj je bio drag. Mrtvi su joj se obraćali. Pričali s njom. Život joj je bio ispunjen šapatima. Taj dar nije nasledila i zbog toga je bila zahvalna, ali ponekad se pitala da nije i najmanji njegov deo prešao na nju, samo iskra velike energije koja je obitala u njenoj majci. Ili su možda sve majke proklete time što imaju sposobnost da osete najdublje patnje svoje dece, čak i kad su ova daleko, daleko od njih. Ali mogla je sa sigurnošću reći samo to da poslednjih dana nije imala ni trenutka spokoja i da je i u snu čula glas svoje kćeri koji je doziva.

Reći će mu to kada ga bude srela, u nadi da će razumeti. Čak i ako ne bude razumeo, znala je da će joj pomoći, zato što mu je devojka bila rod.

A ako postoji išta u šta se on razume, onda je to rod.

* * *

Parkirao sam u jednoj uličici petnaestak metara od kuće, a onda ostatak išao peške. Video sam Džekija Garnera kako se povio iza zida kojim je dvorište bilo ograđeno. Imao je na sebi crnu vunenu kapu, crnu jaknu i crne farmerke. Nije imao rukavice, a dah mu je pravio duhove u vazduhu. Na majici ispod jakne razabrao sam natpis „Silvija“.

„Nova devojka?“, rekoh.

Džeki raširi jaknu da bih jasnije video majicu. Pisalo je „Tim 'Mejn-ijak' Silvija“, što se odnosilo na jednog od naših ovdašnjih momaka koji je uspeo u životu, a bila je tu i loša karikatura samog tog tipa. Septembra 2002. godine, Tim Silvija, sa svih svojih dva metra i sto dvadeset kilograma, postao je prvi čovek iz Mejna koji se takmičio na šampionatu u Ultimativnom fajtu da bi na kraju 2003. osvojio šampionat u teškoj kategoriji u Las Vegasu nokautiravši do tada neporaženog šampiona, Roka Rodrigeza, desnim krošeom u prvoj rundi. „Udario sam ga jaaako“, rekao je Silvija u intervjuu posle meča, tako da se svaki njegov zemljak u tom trenutku osetio ponosnim zbog njegovog naglaska. Nažalost, posle prve odbrane titule, protiv dva i deset visokog Džena „Džina“ Makgija, na testiranju se ispostavilo da je uzimao anaboličke steroide, pa je dobrovoljno vratio pojas i titulu. Sećam se da mi je Džeki jednom rekao da je bio na tom meču. Nešto Makgijeve krvi dospelo mu je na farmerke, i sada ih čuva za posebne prilike.

„Fino“, rekoh.

„Imam prijatelja koji ih pravi. Mogu da ti nabavim jeftino.“

„Ne bih ih drugačije ni nabavljao. U stvari, ne bih ih uopšte ni uzimao.“

Džeki je bio uvređen. Za tipa koji bi mogao da prođe kao stariji brat Tima Silvije, samo bez kondicije, bio je prilično osetljiv.

„Koliko ih ima u kući?“, rekoh, ali je njegova pažnja već odlutala ka nečem drugom.

„Hej, isto smo odeveni“, reče.

„Šta?“

„Isto smo odeveni. Vidi: ti imaš kapu, istu jaknu, farmerke. Samo što ti imaš rukavice, a ja ovu majicu. Prošli bismo kao blizanci.“

Džeki Garner je bio dobar momak, ali mi se činilo da je možda malo ćaknut. Neko mi je jednom rekao da je neka ručna bomba slučajno eksplodirala blizu njega dok je služio vojsku u Berlinu, baš pre no što je pao zid. Bio je nedelju dana u besvesnom stanju i narednih šest meseci, posle buđenja, nije mogao da se seti ničega što se desilo od 1983. pa naovamo. Iako se uglavnom oporavio, i dalje je u pamćenju imao rupe i s vremena na vreme bi zbunio tipove u *Bul Muz Mjuziku* tražeći „nove“ CD-ove koji su zapravo bili izdati pre petnaest godina. Vojska ga je penzionisala i od tada je postao telohranitelj za iznajmljivanje. Razumeo se u pištolje i nadziranje, i bio je snažan. Video sam ga kako je oborio tri tipa u jednoj kafanskoj tuči, ali mu je ta ručna bomba sasvim sigurno poremetila nešto u glavi. Ponekad se ponašao skoro kao dete.

Kao sada.

„Džeki, ovo nije igranka. Nema veze što smo isto odeveni.“

Slegnuo je ramenima i pogledao na drugu stranu. Video sam da je ponovo bio povređen.

„Samo sam mislio da je smešno, to je sve“, reče on praveći se ravnodušan.

„Da, sledeći put ću te prvo pozvati i zamoliti te da mi pomogneš u izboru garderobe. Hajde, Džeki, ledeno je. Da završimo s ovim.“

„Kako ti kažeš“, reče on, i bio je u pravu.

Ja obično ne prihvatam posao hvatanja onih koji su pobjegli, a pušteni su uz kauciju. Oni pametniji imaju običaj da napuste državu, krenu za Kanadu ili negde na jug. Kao i većina privatnih detektiva, imam veze u bankama i telefonskim kompanijama, ali i dalje mi se mnogo ne sviđa ideja da jurim nekog ološa kroz pola države i da zauzvrat dobijem pet odsto od njegove kaucije, čekajući ga da se oda tako što će podići novac u nekom bankomatu ili upotrebiti karticu da plati spavanje u motelu.

Ovaj je bio drugačiji. Zvao se Dejvid Torens i probao je da mi ukrade automobil pri begu posle pokušaja pljačke jedne benzinske

pumpe na Kongresu. Moj mustang bio je ostavljen na parkiralištu pored pumpe i Torens ga je obio i pokušao da upali, pošto je neko zagradio njegov ševrolet, ali bez uspeha. Policija ga je uhvatila dva bloka dalje dok je bežao peške. Torens je već za sobom imao manje prekršaje, ali uz pomoć rečitog advokata i uspavanog sudije pušten je uz kauciju, mada je taj sudija odredio kauciju od 40.000 dolara ne bi li osigurao da se Torens pojavi na suđenju i naredio mu da se svakog dana javlja u stanicu policije u Portlandu. Garant po imenu Lester Pits obezbedio je novac za kauciju, a onda mu je Torens zbrisao. Razlog za beg je bio taj što je žena koju je Torens prilikom pokušaja pljačke udario u glavu posle izvesnog vremena pala u komu, što je bila neka vrsta postreakcije na udarac koji je primila, i sada je Torensu pretila optužba za teške telesne povrede, a kazna bi mogla da bude i doživotni zatvor, ukoliko žena umre. Pits će ostati bez četrdeset soma ako se Torens ne pojavi, pored toga što će ukaljati svoje dobro ime i ozbiljno se zameriti lokalnim predstavnicima zakona.

Preuzeo sam na sebe da pronađem Torensa zato što sam znao nešto u vezi s njim što izgleda niko drugi nije znao: viđao se sa ženom po imenu Olivija Morales, koja je radila kao konobarica u jednom meksičkom restoranu u gradu i imala ljubomornog bivšeg muža koji je imao fitilj tako kratak da su u odnosu na njega vulkani izgledali stabilno. Video sam je sa Torensom kada je završila smenu, dva-tri dana pre propale pljačke. Torens je bio „faca“ na onaj način na koji su to ponekad bili takvi ljudi u malim gradovima poput Portlanda. Bio ga je glas da je nasilan, ali sve do hapšenja zbog pljačke nikada zapravo nije bio optužen za neko ozbiljno krivično delo, više jer je imao sreće nego zbog neke posebne inteligencije. Spadao je u tipove kojima je ostali šljam popuštao zbog toga što je imao „kefalo“, ali ja se nikada nisam slagao s teorijom komparativne inteligencije kada je reč o sitnim kriminalcima, tako da činjenica da su Torensa njemu ravni smatrali za mahera nije na mene ostavljala veliki utisak. Većina kriminalaca su nekako glupavi, što je i razlog zašto su kriminalci. Da nisu kriminalci, radili bi nešto drugo što ljudima može da sjebe živote, kao što je kandidovanje na izborima u Floridi. Činjenica da je Torens pokušao

da opljačka benzinsku pumpu naoružan samo bilijarskom kuglom gurnutom u čarapu ukazivala je na to da još nije bio spreman da uđe u prvu ligu. Čuo sam glasine da se poslednjih meseci navukao na žuto i oksikontin, a ništa čoveku neće brže sjebati inteligenciju nego stari „seljoberski“ heroin.

Smatrao sam da će se Torens obratiti svojoj devojci kad se nađe u nevolji. Muškarci u bekstvu imaju običaj da se okrenu ženama koje ih vole, bilo da su u pitanju majke, supruge ili devojke. Ako imaju novca, onda će pokušati da se udalje od onih koji ih traže. Nažalost, ljudi koji su išli kod Lestera Pitsa da im plati kauciju obično su bili prilično očajni i Torens je verovatno bio iskoristio sve zalihe novca do kojih je mogao doći. U jednom trenutku, Torens će biti primoran da se približi kući, pokušavajući da ne privuče pažnju, sve dok mu se ne ukaže neka bolja opcija. Olivija Morales mu se činila kao najbolje rešenje.

Džeki Garner je dobro poznavao prilike u tom kraju i doveo sam ga da bude u blizini Olivije Morales dok ja obavljam neke druge poslove. Video ju je kako kupuje namirnice za nedelju dana i primetio da je uzela i boks laki strajka, iako je izgledala kao neko ko ne puši. Pratio ju je do kuće u Diringu, gde je bila podstanar, i malo kasnije video je dvojicu muškaraca kako stižu crvenim dodž kombijem. Kada mi ih je preko telefona opisao, shvatio sam da je jedan Torensov polubrat Geri. I manje od četrdeset i osam sati pošto je Dejvid Torens prvi put nestao sa radara, našli smo se zgrčeni iza baštenskog zida, spremni da donesemo odluku kako da ga uhvatimo.

„Mogli bismo da javimo policiji“, reče Džeki, više iz formalnih razloga nego zbog ičeg drugog.

Pomislio sam na Lestera Pitsa. On je bio tip čoveka koga su kao malog njegovi vajni prijatelji prebijali zbog varanja na kartama. Kad bi mogao da se izmigolji i ne plati mi moj procenat od kaucije, to bi i uradio, što bi značilo da bih ja na kraju morao Džekiju da platim iz vlastitog džepa. Zvanje policije bi Lesteru samo dalo izgovor koji mu je bio potreban. U svakom slučaju, ja sam želeo Torensa. Iskreno, nije mi se dopadao i sjebao mi je auto, ali sam takođe bio primoran da priznam da sam se radovao

talasu adrenalina koji će me obuzeti kada ga budem hvatao. Ovih nekoliko poslednjih nedelja vodio sam miran život. Došlo je vreme za malo akcije.

„Ne, moramo ovo sami da obavimo“, rekoh.

„Misliš da su naoružani?“

„Ne znam. Torens nikada ranije nije koristio pištolj. On je sitna riba. Njegov brat nema dosije, tako da ne znam kakav je. Što se tiče onog drugog tipa, mogao bi to biti Keli Mitraljezac, i ne znamo ništa dok ne budemo grunuli na vrata.“

Džeki se nakratko zamislio.

„Čekaj ovde“, reče, a onda ustade i ode. Čuo sam kako u mraku otvara gepek svog automobila. Kada se vratio, držao je u rukama četiri valjka, svaki oko tridesetak centimetara dugačak i sa kukama prikačenim na krajevima.

„Šta ti je to?“ upitah.

Podigao je dva valjka u desnoj ruci – „Dimne bombe“ – a onda ona dva u levoj – „i suzavac. Deset procenata glicerina i dva procenta natrijum-bisulfata. Dimne imaju i amonijak. Gadno smrde. Sve je ručna radinost.“

Pogledao sam žice od vešalice, selotejp, odrane delove cevi. „Uh, deluju dobro sastavljene. Ko bi rekao.“

Džeki je nabrao obrve i zagledao se u valjke. Podigao je desnu ruku. „Ili je možda ovo suzavac, a ovo su dimne. U prtljažniku mi je džumbus, tako da su se izmešale.“

Pogledao sam ga. „Tvoja mama mora da je ponosna na tebe.“

„Hej, njoj nikada ništa nije nedostajalo.“

„Ponajmanje vojna oprema.“

„Pa, koje da upotrebimo?“

Angažovanje Džekija Garnera više nije izgledalo kao dobar potez, ali to što neću morati da u mraku čekam Torensa da pomoli facu, i to što neću morati da uđem u kuću i suočim se sa tri muškarca i jednom ženom, verovatno naoružanima, nije bilo tako loše.

„Dimne“, rekoh napokon. „Mislim da bi bacanje suzavca na njih bilo protivzakonito.“

„Mislim da je i bacanje dima nezakonito“, podseti me Džeki.

„Okej, ali je verovatno manje nezakonito od suzavca. Daj mi jednu.“

Pružio mi je jedan valjak.

„Jesi li siguran da je ovo dimna?“ upitah.

„Da, razlikuju se po težini. Samo sam te zezao. Povuci iglu, a onda ga baci što brže možeš. Oh, i ne drmusaj ga mnogo. Brzo isparava.“

Daleko od Portlanda, dok joj se majka probijala ulicama nepoznatog grada, Alis se budila iz dubokog sna. Osećala je da ima groznicu, da joj je muka i boleli su je udovi i zglobovi. Preklinjala je da joj daju malo droge da se smiri, ali su joj oni umesto toga ubrizgali nešto od čega je počela užasno da halucinira – da su oko nje neka stvorenja koja nemaju čoveči oblik, i da je odnose u tamu. Dejstvo nije bilo dugo, ali su je posledice iscrpljivale i posle treće ili četvrte doze shvatila je da se halucinacije nastavljaju čak i onda kada je droga trebalo da prestane da deluje, kao da je nestalo granice između košmara i stvarnosti. Na kraju, molila ih je da prestanu, a zauzvrat im je ispričala šta zna. Posle toga, promenili su drogu i ona je zaspala, bez snova. Od tada, prolazili su sati, a kao kroz izmaglicu preplitale su se igle i droga i povremeni san. Ruke su joj bile vezane za ram kreveta, a oči joj bile pokrivene još od kada je dovedena na ovo mesto, ma gde ono bilo. Znala je da nije samo jedna osoba odgovorna za to što je ovde drže, pošto su je razni glasovi ispitivali tokom zatočeništva.

Vrata su se otvorila i koraci su se približili krevetu.

„Kako se osećaš?“ upita muški glas koji je ranije već čula. Zvučao je skoro nežno. Na osnovu naglaska, pretpostavljala je da je Meksikanac.

Alis je probala da progovori, ali joj je grlo bilo užasno suvo. Posetilac joj je prislonio šolju uz usne držeći je jednom rukom za potiljak da ne bi prosula vodu po sebi. Osećala je na lobanji kako mu je ruka veoma hladna.

„Muka mi je“, reče ona. Narkotici su joj odagnali glad, ali ju je njena vlastita zavisnost mučila.

„Da, ali uskoro ti neće biti tako muka.“

„Zašto mi ovo radite? Da li vam je on platio da ovo radite?“

Alis oseti da se ovaj zbunio, možda čak i uznemirio.

„Na koga misliš?“

„Na mog rođaka. Da li vam je platio da me ovde dovedete, da me očistite?“

Začuo se uzdah. „Ne.“

„Ali zašto sam ovde? Šta želite da uradim?“

Ponovo se setila da su joj postavljali pitanja, ali je imala problema da se seti o čemu, kao i odgovora koje je davala. Strepela je od toga da je rekla nešto loše, nešto zbog čega bi njena prijateljica imala neprijatnosti, ali nije mogla da se seti imena te prijateljice, čak ni njenog lika. Bila je tako zbunjena, tako umorna, tako žedna, tako gladna.

Hladna ruka prošla joj je preko obrva, sklonivši joj mokru kosu sa čela i Alis je umalo zaplakala od ovog kratkotrajnog izliva nežnosti. Onda ju je ruka dodirnula po obrazu i ona je osetila prste kako joj napipavaju očne duplje, vilicu i pritiskaju joj kosti. Alis je to podsetilo na pokrete hirurga koji pregleda pacijenta pre no što počne da seče, i bila je uplašena.

„Ne moraš ništa više da radiš“, reče on. „Sada je skoro gotovo.“

Kada se taksi približio svom odredištu, žena je shvatila zašto vozač nije bio najsrećniji. Ušli su u gornji deo grada, područje koje je bilo sve manje gostoljubivo, a na kraju su čak i ulične svetiljke postale mutne, razbijenih sijalica s raštrkanim staklom na trotoaru ispod njih. Neke od zgrada izgledale su kao da su nekada bile lepe, ali ju je bolelo što ih vidi kako su sada bedne, skoro isto kao što ju je bolelo što vidi mlade ljude koji žive u takvim uslovima, bazaju ulicama i pljačkaju svaki za sebe.

Taksi se zaustavio ispred uzanog ulaza iznad koga je bilo ime hotela i ona je platila vozaču dvadeset dva dolara. Ako je očekivao napojnicu, biće veoma razočaran. Nije imala dovoljno novca da bi ljudima davala napojnice samo zato što rade ono što bi i tre-

balo da rade, ali mu se jeste zahvalila. Nije joj pomogao da izvadi torbu iz gepeka. Samo ga je otvorio i pustio je da je sama uzme, sve vreme gledajući uznemireno u mladiće koji su ga posmatrali sa čoškova.

Ispod naziva hotela pisalo je da svaka soba ima TV, klimu i kupatilo. Iza pregrade od pleksiglasa sedeo je službenik, crnac, u majici s natpisom D12* i čitao neki udžbenik. Pružio joj je karticu za upisivanje podataka, naplatio u kešu za tri noći, i dao joj ključ zakačen debelim lancem za polovinu cigle.

„Morate da ostavljate ključ kod mene kada izlazite“, rekao joj je.

Žena je pogledala u ciglu.

„Naravno“, reče. „Pokušaću to da zapamtim.“

„Na četvrtom ste spratu. Lift je s leve strane.“

Lift je smrdeo na prženu hranu i ljudski izmet. Soba je samo za nijansu manje zaudarala. Tanki tepih je na više mesta bio progoreo; velike, crne okrugle rupe koje teško da su mogle biti od cigareta. Kraj jednog zida nalazio se gvozdeni krevet za jednu osobu, a prostor između njega i drugog zida bio je taman toliki da se jedna osoba protegne. Ispod garavog prozora nalazio se hladni radiator, a pored njega ofucana stolica. Na zidu je bio lavabo, a iznad njega ogledalo. Televizor je bio zakačen za zid u gornjem desnom uglu. Otvorila je ono što je naizgled bio plakar i otkrila da je to zapravo mali toalet s rupom nasred poda, gde je trebalo da odlazi voda iz tuša pričvršćenog za zid. Sve u svemu, kupatilo je bilo površine jednog kvadratnog metra. Shvatila je da je jedini način da se istušira da sedne na šolju ili da je opkorači.

Izvadila je odeću na krevet i stavila četkicu za zube i kozmetičke preparate kraj lavaboa. Pogledala je na sat. Bilo je još rano. Sve što je znala o mestu kuda se uputila saznala je iz jedne televizijske emisije na kablovskoj, ali je pretpostavila da tamo posao počinje tek kad padne mrak.

Uključila je TV, legla na krevet i gledala kvizove i komedije sve dok se nije spustila noć. Onda je obukla zimski kaput, stavila nešto novca u džep i izašla na ulicu.

* *Dirty Dozen* – poznata američka rep grupa. (Prim. prev.)

* * *

Dvojica muškaraca došli su kod Alis i ponovo joj dali injekciju. U roku od nekoliko minuta njen um su prekrili oblaci. Udovi su joj postali teški, a glava joj je klonula nadesno. Sklonili su joj povez sa očiju i znala je da se približava kraj. Čim je progledala, videla je da je jedan od muškaraca nizak i žilav, sede šiljate brade i retke sede kose. Imao je taman ten i pretpostavila je da je to onaj Mek-sikanac koji je ranije pričao s njom. Drugi je bio užasno debeo, sa stomakom koji mu je visio preko butina i prekrivao prepone. Oči su mu bile izgubljene u slojevima sala, a u svakoj pori njegove kože bilo je prljavštine. Vrat mu je bio ružičast i natekao, a kada ju je dodirnuo, koža joj je bridela i pekla je.

Podigli su je iz kreveta i stavili u invalidska kolica, a onda je nekim sumornim hodnikom odvezli do belim pločicama obložene prostorije sa slivnikom na sredini. Prebacili su je na drvenu stolicu s kožnim remenima kojim su joj vezali ruke i noge, i tu je ostavili da gleda u svoj odraz u dugačkom belom ogledalu na zidu. Jedva je sebe prepoznala. Neko sivilo prekrilo joj je tamnu kožu, kao da su preko nje navukli kožu neke belkinje. Oči su joj bile krvave, a na uglovima usana i na bradi bilo je zgrušane krvi. Imala je na sebi beli hirurški ogrtač, a ispod je bila gola.

Prostorija je bila zapanjujuće čista i svetla, a fluorescentno svetlo iznad nje nemilosrdno joj je osvetljavalo lice, iznureno dugogodišnjim drogiranjem i udovoljavanjem muškarcima. Na trenutak, poverovala je da u ogledalu vidi svoju majku i zbog te sličnosti oči su joj se ispunile suzama.

„Izvini, mama“, reče. „Nisam želela ništa rđavo.“

Sluh joj se izoštrio, što je bila posledica dejstva narkotika koji su joj kolali krvotokom. Videla je u ogledalu kako joj se crte lica uvijaju, mutiraju, preobražavaju. Čula je šapat glasova oko sebe. Pokušala je da okrene glavu ka njima, ali nije mogla to da uradi. Paranoja se povećavala.

Onda su se svetla ugasila i ostala je u potpunom mraku.

* * *

Žena je zaustavila taksi i rekla vozaču kuda želi da je odveze. Na tren je pomislila da ide javnim prevozom, ali je odlučila da će se njime služiti samo tokom dana. Noću će ići taksijem, uprkos sku-poći. Na kraju krajeva, ako joj se nešto desi u metrou ili dok čeka autobus, pre no što razgovara s *njim*, ko će joj onda naći kćer?

Taksista je bio mlad čovek, belac. Većina drugih nisu bili belci, na osnovu onoga što je videla te večeri. Još manje ih je bilo crnaca. Oni koji su ovde vozili taksi bili su rase koja se može naći samo u velikim gradovima i stranim zemljama.

„Gospoja“, reče mladić, „jeste li sigurni da hoćete tamo da idete?“

„Da“, reče ona. „Odvezite me u Point.“

„To je gadan kraj. Ćete dugo biti tamo? Ako nećete dugo mogu da vas sačekam, da vas vratim ovde.“

Nije ličila ni na jednu kurvu koju je ikada video, mada je znao da se u Pointu moglo udovoljiti svačijem ukusu. Taksista nije želeo ni da pomisli šta bi se moglo desiti jednoj finoj, sedoj gospođi među šljamom koji je živeo u Pointu.

„Potrajaće“, reče ona. „Ne znam kada ću se vratiti, ali hvala što ste se ponudili.“

Osetivši da ništa više ne može da učini, vozač se uključio u saobraćaj i krenuo ka Hants Pointu.

Sebi je dao ime Dži-Mek i bio je „baja“. Oblačio se kao baja, zato što je to bio deo onoga šta znači biti baja. Imao je zlatne lance i kožni mantil, ispod koga je nosio uzani crni prsluk preko gole kože. Pantalone su mu bile široke u predelu butina, a na manžetnama toliko uske da je imao problema da provuče stopala kroz njih. Sitne kikice ispletene po temenu skrivao je kožni šešir širokog oboda, a na kaišu je držao zakačenih nekoliko mobilnih telefona. Nije nosio oružje, ali su mu pištolji bili pri ruci. Ovo je bio njegov rejon, i ovo su bile njegove žene.

Sada ih je posmatrao. Dupeta su im bila jedva prekrivena kratkim crnim suknjama od imitacije kože, a sise su im skoro ispadale iz jeftinih bluzica s dubokim dekolteom. Voleo je da mu se žene tako oblače, osećao je kao da je to neka vrsta njegove marke, ako razumete? Sve što je vredno u ovoj zemlji imalo je svoj prepoznatljiv izgled, bez obzira da li to kupujete u *Batfrizu*, u Montani, ili u *Esvajpu* u Arkanzasu. Dži-Mek nije imao toliko devojaka kao neki drugi, ali on je tek počinjao. Imao je velike planove.

Posmatrao je Šantal, tu visoku crnu kurvu tako mršavih nogu da se čudio kako joj drže telo. Teturajući se na štiklama, išla je ka njemu.

„Mala, kol'ko imaš?“, upita.

„Stotka.“

„Stotka? Zajebavaš me?“

„Malo posla. Imala sam samo nekoliko pušenja, a jedan čama probô da me pređe na parking, kao da mi plati kad završim, samo sam izgubila vreme. Teško je, dušo.“

Dži-Mek je ščepa za lice i čvrsto ga stisnu prstima.

„Šta ću da nađem kad te odvedem u onu uličicu i pregledam, a? Neću da nađem stotku, je l' tako? Ima da nađem kako si negde nabila neku paru, je l' tako? Misliš da ću da budem nežan, a, kad zavirim? Češ to da uradim?“

Ona odmahnu glavom ne bi li se otrgla. Pustio ju je i video kako je gurnula ruku ispod suknje. Sekund kasnije, izvadila je plastičnu torbicu. Video je unutra nekoliko novčanica.

„Progledaću ti kroz prste ovaj put, čuješ?“, reče kada joj je uzeo torbicu, držeći je pažljivo vrhovima prstiju da mu na rukama ne bi ostao njen miris. Dala mu je i stotku iz tašne. Podigao je ruku kao da će da je udari, a onda je lagano spustio i uputio joj sebi svojstven, umirujući osmeh.

„To je samo zato što si nova. Ali ako ponovo probaš da me pređeš, tako ću te sjebati da ćeš nedelju dana krvariti. Sad miči zadnjicu odavde.“

Šantal klimnu glavom i frknu. Pređe mu desnom rukom po mantilu i protrlja ga po reveru.

„Izvini, dušo. Samo sam...“

„Gotovo“, reče Dži-Mek. „Kvit smo.“

Ona ponovo klimnu glavom, a onda se okrenu i krenu ka ulici. Dži-Mek ju je posmatrao dok je odlazila. Imala je još možda pet sati pre no što posao zamre. Posle će je odvesti u gajbu i pokazati joj šta se dešava kučkama koje se zajebavaju s Mekom i pokušavaju da ga izblamiraju tako što hoće da ga izvaćare. Nije nameravao da je kazni na ulici, jer bi izgledalo da je gadan. Ne, nasamo će se pozabaviti njome.

Tako vam je s tim kurvama. Pustite jednu da vas pređe, pa vas onda sve zajebavaju i onda ste i sami kučka. Treba da nauče tu lekciju na početku, ili vam uopšte neće biti korisne. Čudno je to što i dalje ostaju uz vas, iako ih sjebete. Ako se dobro postavite, one osete da su nekom potrebne, kao da su deo porodice koju nikada nisu imale. Poput dobrog oca, disciplinujete ih zato što ih volite. Varate one koje su dobre prema vama i one neće da se bune, zato što bar poznaju druge kurve s kojima se viđate. U tom smislu, makro može da kara svaki dan. Sve je okej dok to ostaje u okviru porodice. One su vaše žene i možete da radite s njima što god hoćete čim im pružite osećaj da negde pripadaju, da su željene. Čovek mora biti psiholog s tim kučkama, mora znati kako da igra tu igru.

„Izvinite“, začu se glas s njegove desne strane.

Spustio je pogled na onižu crnkinju u zimskom kaputu, ruke zavučene u torbu. Kosa joj je bila seda i izgledalo je kao da će se prepолоviti na dva dela ako vetar dune jače.

„Šta hoćeš, bakice?“, reče on. „Malo si matora da bi se pustila u promet.“

Ako je žena i razumela ovu uvredu, nije to pokazala.

„Tražim nekoga“, reče ona izvadivši fotografiju iz novčanika, a Dži-Meku knedla zastade u grlu.

Vrata sa Alisine leve strane su se otvorila, zatim zatvorila, ali su svetla u hodniku pozadi takođe bila ugašena i ona nije mogla da vidi ko je ušao. Smrad joj je uleteo u nozdrve i počela je da povraća.

Nije čula nikakve korake, ali je bila svesna da neka osoba hoda oko nje i odmerava je.

„Molim vas“, reče ona. Upotrebila je svu svoju snagu ne bi li progovorila. „Molim vas. Ma šta da sam uradila, oprostite mi. Nikome neću reći šta se desilo. Ne znam čak ni gde sam. Pustite me, i biću dobra devojkica, obećavam.“

Šapat je sada postajao glasniji i uz glasove se čuo i smeh. Onda joj je nešto dotaklo lice, koža joj se upalila, a um joj je preplavljen slikama. Osećala je kao da joj taj neko pored nje pretura po sećanjima, vadi pojedinosti iz njenog života i nakratko ih izlaže svetlu, a onda ih odbacuje. Videla je svoju majku, tetku, baku...

Kuća puna žena, smeštena na placu uz ivicu šume; mrtav čovek leži u kovčegu, žene stoje oko njega, nijedna ne plače. Jedna od njih pruža ruku ka pamučnom čaršavu koji mu prekriva glavu i kada ga skloni, ovaj skoro da i nema lice; neko drugi mu ga je uništio u užasnoj osveti. U uglu stoji dečak, visok za svoje godine, na sebi ima jeftino iznajmljeno odelo i ona zna njegovo ime.

Luis.

„Luise“, prošaputala je, a glas kao da je odzvanjao po popločnoj prostoriji. Onaj pored nje se povukao, ali je i dalje čula njegovo disanje. Zadah mu je mirisao na zemlju.

Zemlju i garež.

„Luise“, ponovila je.

Bliži no brat. Moja krv.

Pomozi mi.

Ruku joj je uhvatila nečija druga ruka i osetila je kako je podiže. Spuštena je na nešto hrapavo i ruinirano. Napipala je obrise nečega što je nekada bilo lice: očne duplje, sada prazne; komadiće hrskavice gde se nekada nalazio nos; rupu bez usana za usta. Usta su se otvorila uvukavši joj prste unutra, a zatim nežno zatvorila i ona je ponovo videla osobu u kovčegu, muškarca bez lica, njegovu glavu raznesenu činom...

„Luise.“

Sada je plakala, plakala za oboje. Usta pod njenim prstima nisu više bila mekana. Zubi su izbijali iz desni, ravni ali ipak oštri, i urezivali su joj se u ruku.

Ovo nije stvarnost. Ovo nije stvarnost.

Međutim, bol je bila stvarna i taj neko kraj nje je bio stvaran.

I ponovo je u sebi izgovorila njegovo ime – *Luis* – kako joj se bližio sudnji čas.

Dži-Mek je nije gledao u lice, već je posmatrao svoje žene, automobile, ulice, bilo šta što bi mu odvratilo pažnju, a nju primoralo da ode negde drugde.

„Ne mogu da ti pomognem“, reče. „Idi zovi muriju. Oni se valjda bave nestalim osobama.“

„Ovde je radila“, reče žena. „Devojka koju tražim. Radila je za tebe.“

„Ko što sam rek'o, ne mogu da ti pomognem. Mora sad da ideš, ili će biti frke. Niko ne želi da odgovara na tvoja pitanja. Ljudi ovde hoće da zarade. Ovo je posao. Ovo je kao *Mek*. Sve se vrti oko dolara.“

„Mogu da ti platim“, reče starica.

Podigla je jadni svežanj izlizanih novčanica.

„Neću tvoje pare“, reče on. „Gubi mi se s očiju.“

„Molim te“, reče ona. „Samo pogledaj ovu sliku.“

Ona podiže fotografiju mlade crnkinje.

Dži-Mek baci pogled na fotografiju, a zatim pokuša, što je nonšalantnije mogao, da skrene pogled, pošto je u stomaku počeo sve jače da oseća mučninu.

„Ne znam je“, reče Dži-Mek.

„Možda...“

„Rek'o ti da je nikad nisam video.“

„Ali nisi čak ljudski ni pogl...“

U strahu, Dži-Mek napravi grešku. Nasrnu na nju, zakačivši je po levom obrazu. Ona se zatetura unazad ka zidu, a koža joj poblede na onom mestu gde ju je udario kada je ispružio ruku.

„Gubi se odavde, u pizdu materinu“, reče on. „Nemoj više da si dolazila.“

Žena je progutala knedlu i on je video kako joj suze naviru, ali je pokušala da ih zadrži. Matora kučka je imala muda, to joj

mora priznati. Vratila je fotografiju u tašnu i udaljila se. Dži-Mek je video da ga Šantal gleda s druge strane ulice.

„Šta koj' kurac gledaš?“, viknu joj. Krenuo je ka njoj i ona je ustuknula, a onda joj je telo zaklonio zeleni taurus koji se zaustavio pred njom. Sredovečni muškarac, poslovni čovek, spustio je prozorsko staklo i počeo da se pogađa s njom. Kada su se dogovorili o ceni, Šantal je ušla u auto i krenuli su ka jednom od parkinga podalje od glavne ulice. Još će o nečemu morati da porazgovara s tom kućkom: o radoznalosti.

Džeki Garner se nalazio s jedne strane prozora, a ja s druge. Uz pomoć malog zubarskog ogledala koje sam poneo, video sam dvojicu muškaraca kako gledaju TV u dnevnoj sobi. Jedan od njih bio je Torensov brat Geri. Tamo gde sam pretpostavljao da je spavaća soba bile su navučene zavese i mislim da sam čuo kako unutra razgovaraju muškarac i žena. Dao sam znak Džekiju da ostane tamo gde jeste, a onda se pomerio ka prozoru spavaće sobe. Prstima desne ruke sam izbrojao tri, dva, jedan, a onda ubacio dimnu bombu u tu sobu. Džeki je bacio svoju kroz staklo dnevne sobe, sekundu posle mene. Ubitačni zeleni dim odmah je počeo da kulja iz kuće. Odmakli smo se, zauzevši položaj u mraku ispred prednjeg i zadnjeg ulaza u kuću. Iznutra su dopirali kašalj i vika, ali nisam ništa mogao da vidim. Dim je već u potpunosti ispunio dnevnu sobu. Smrad je bio neverovatan – oči su me pekale iako sam bio prilično udaljen.

Nije to bio samo dim, već i suzavac.

Prednja vrata su se otvorila i dvojica muškaraca su izletela u dvorište. Jedan je imao pištolj u ruci. Kleknuo je na travu i počeo da povraća. Džeki se odnekud stvorio pored njega, stavio mu jednu nogu na ruku u kojoj je ovaj držao pištolj, a drugom ga snažno udario. Drugi muškarac, Geri Torens, samo je ležao na zemlji držeći ruke preko očiju.

Nekoliko sekundi kasnije, otvorila su se zadnja vrata i kroz njih se zateturala Olivija Morales. Dejvid Torens je bio pored nje. Dopola je bio go i držao je preko očiju mokri peškir. Bacio ga je

čim je izašao iz kuće i odjurio u susedno dvorište. Oči su mu bile crvene i u suzama, ali nije stradao kao i ostali. Zamalo da stigne do zida, ali sam se ja pojavio iz mraka i oborio ga uhvativši ga za noge. Stropoštao se na leđa i izgubio dah od udarca. Ležao je tamo, gledao u mene, a suze su mu se slivale niz obraze.

„Ko si ti?“, reče.

„Zovem se Parker“, rekao sam.

„Bacio si suzavac na nas.“ Krenuo je da povraća dok je ovo izgovarao.

„Pokušao si da mi ukradeš auto.“

„Da, ali... bacio si suzavac na nas. Koji još kreten baca suzavac na nekoga?“

Džeki Garner se dovukao niz travnjak. Iza njega, video sam Gerija i onog drugog muškarca kako leže na zemlji, s rukama vezanim plastičnim trakama. Torens okrenu glavu da vidi ko je prišao.

„Ovaj“, kazao sam mu.

Džeki slegnu ramenima.

„Izvini“, reče Torensu. „Bar znam da deluje.“

Dži-Mek je upalio cigaretu i primetio da mu ruke drhte. Nije želeo da razmišlja o devojci sa fotografije. Ona je bila otišla i Dži-Mek nikada više nije pozeleo ni da vidi ljude koji su je odveli. Kad bi saznali da se neko raspituje za nju, onda bi neki drugi makro bri- nuo o Mekovom timu, zato što bi Mek bio mrtav.

Mek to nije znao, ali ostalo mu je još samo nekoliko dana života.

Nikako nije smeo da udari tu ženu.

A u prostoriji obloženoj belim pločicama, Alis se, sada izmučena i izmrcvarena, pripremala za svoj poslednji uzdisaj. Nečije usne dotakle su njene. Čekao je. Osećao je kako dah dolazi, osećao je njegovu slatkost. Devojka se naježila, a onda je malaksala. Osetio je kako u njega ulazi njen duh i još jedan glas se pridružio velikom horu koji je obitavao u njemu.